

ZDENĚK BENEŠ

„Zpátky! Zpátky!“

Mysleli, že je to obyčejná socha, něco jako symbolický strážce těla mrtvého. Ta... věc... měla k pouhopouhé symbolice daleko. Kamenné zornice se rozžaly modrým přísvitem a její tělo, ne nepodobné atletickým skulpturám arvedanských hrdinů lemujících albirejské nábřeží, se s rachotem oddělilo od žulového podstavce. Vykročilo vstříc narušitelům posmrtného klidu tisíce let mrtvého Aurionova kněze Gidewina.

Neméně mohutný rusý válečník, který stál oživlé soše nejbliže, do ní hrubiánsky praštil masivním kladivem. Podlahu skropila sprška prachu a kamenných úlomků. Pak ho ta bytost udeřila takovou silou, že upadl na zem a kovová zbroj na něm řádně zachrastila.

„Kolem dokola! Obkličte to!“

Křičel muž, jehož v této skupince nazývali prostě Kapitán.

Drobnější chlapík po jeho levici raději pověsil svoji lucernu do držáku na stěně.

A byl tu ještě jeden, podle tváře elf. Uvědomil si, že jeho luk je v tuto chvíli zbytečný a tak jej rychlým pohybem upevnil ke svému bandalíru na zádech. Posunul se podél stěny k pohybující se mase kamene.

„A ty, kouzelníčku z univerzity, něco vymysli, než nás to rozmlátí na kaši!“ okřikl Kapitán svého společníka po levici, mladého studenta Irlena. Ten zmateně tékal očima sem a tam, snažil se na něco přijít.

Kamenný golem se rozmáchl pěstí a kdyby se stále ještě otřesený obrněný bojovník duchaplně neuhnul, věru by to s jeho hlavou nedopadlo dobře. Takto to odnesla jen reliéfní výzdoba pohřební komory. Bojovník se s chřestěním překulil ke druhé stěně a vyskočil na nohy.

„Chech! Svinská práce! Je to jak mlatit do skaly! Basoma!“

„Nech to bejt, Půlzub! Drž se vod toho dál! Jen si zničíš zbraň!“, křikl na něj Kapitán, opatrně kroužící na druhé straně hrobky.

Kamenný válečník zůstal na okamžik stát uprostřed nevelké pohřební komory a zdálo se, že váhá, proti komu se pustit. Netrvalo to příliš dlouho, Invar Půlzub to rozhodl za něj prudkou ranou, kterou mu zasadil přímo do týla. Zvuk jako úder hromu a tříštění kamene. Půlzubovo kladivo poněkud změnilo tvar, což se o soše říct nedalo. Úder její pěstí zlomil Invarovi levou ruku.

„Ten kámen!“ vykřikl Irlen. Měl na mysli akvamarín, vetknutý mezi pomyslné lopatky kamenného strážce. „Zničit nebo dostat ven a mělo by to celý lehnout!“

Elf, lovec Bhantu, se na Kapitána upřeně podíval. „Znehybnit.“

„Můžeš s tím něco udělat?“ zeptal se studenta.

Ten po krátkém zamyšlení přikývl.

Kapitán stáhl ze zad bandalír a vylovil z něj provaz.

Invar sykal bolestí, snažil odplazit z dosahu kamenných hnátů dostat se zpět na nohy. Socha nebyla příliš rychlá, ale přibližovala se s děsivou jistotou. Ztracený brnění! Stahuje ho k zemi.

Student začal cosi recitovat v arvedanštině s pohledem a prsty pravé ruky upřenými na golema, zatímco ukazováčkem levé ruky si přidržoval stránku malého sešitu poznámek.

Kamenná socha se v okamžiku zastavila, když její nohy stáhla neviditelná smyčka. Jak dlouho může působit začátečnické zaklínadlo na strážce starého tisíc let? Vzduchem proletěla druhá smyčka, tentokrát skutečná, a zachytila se soše kolem krku. Kapitán ji trhnutím utáhnul a pak vši silou zatáhnul zpět. Na pomoc mu přiskočil i Bhantu a společně donutili strážce

zavravorat. Musel vážit snad pět žoků¹! Nakonec se provazu chytil i Irlen a celá ta nádhera se s obrovským rachotem odporoučela na kamennou podlahu. Do vzduchu se vzneslo mračno prachu nastřádaného zde během dlouhých věků, aby vyplnilo oči a plíce všech živých v okolí.

Kobkou se ozval kašel. Kapitán si protřel zrak a mezi klesajícím prachem zahlédl pohyb. To se u protější stěny zvedl Invar s levačkou bezvládně visící podél těla. Na zemi se něco zmítalo! Ten netvor...

Náraz o kamennou podlahu mu odlomil jednu paži a nohu. Ležel teď na bříše, snažil se vstát, ale nebylo to možné. Hřešil na zjevný nedostatek končetin. Kapitán vytasil dýku a skočil soše na záda. Vystřelila po něm nepoškozená ruka a zašátrala ve vzduchu ve snaze ho srazit. Invar se rozmáchl kladivem a urazil jí tak několik prstů. Kapitánova dýka zajela do lůžka, které svíralo akvamarín v golemových zádech, a po krátkém boji jej vyloupala. Všechny pohyb náhle ustal, oči kamenného válečníka vyhasly.

Kapitán pozvedl akvamarín k očím a pečlivě si ho prohlédl. Až na několik škrábanců vypadal v pořádku.

„Pro štěstí,“ prohlásil a zastrčil si kámen do kapsy.

Irlen se vydal k malé truhlici, která celý střet vlastně začala. Invar se ztěžka posadil na kamenný náhrobek a počal si kontrolovat zraněnou ruku. Bhantu mu ji začal beze slova ovazovat pruhem zažloutlé látky.

„Tu máš,“ podal mu Kapitán flakónek s jakousi tekutinou. „Pomůže to.“

Invar jej s vděčností přijal a naráz zhltl.

„Basom! Dufám, že už to všechno jest, co nas tady muže potkat zatrolenyho,“ syknul bolestí Invar a dál svoji pozornost věnoval už jen výjevům na zdech: postavičkám klečícím před pánem, zástupům služebníků, nějakým božstvům... ale co, ksakru! Sám nemá nejmenší ponětí, co to všechno znamená.

„Vypadá to, že je to ono,“ prohlásil po úvaze Irlen, když prozkoumal sešlé nápisy na kované truhlici. Kapitán k němu přisedl.

Irlen pokračoval: „Ty znaky tady jsou arvedansky, znamená to: Pocta, nebo čest, Aurionovi, jeho služebník, asi tenhle kněz, se k němu obrací, a tak dále. Prostě, podle mne je to donace Aurionovi, Pánovi slunce, a tady je Athorský smaragd taky ukrytý, protože právě Aurionovi měl být zasvěcený.“

„To je všechno moc pěkný, chlapče, ale jak mě vo tom přesvědčíš?“

Irlen pokrčil rameny. „Já to neotevřu, ne tady, ne v těchto podmínkách. Tohle není truhlička na prádlo ženy krčmáře Vaňka.“

„Oceňuju tvůj smysl pro humor, hochu, ale to se s tím krámem máme tahat až do Albirea?“

„Miram je blíž, Kapitáne. A ta truhla nevypadá tak těžká...“

„Dobrá, jdeme!“

Vraceli se po vlastních stopách nepříliš dlouhou spleť chodeb a překračovali pozůstatky padlých strážců posledního knězova odpočinku, které zneškodnili po cestě opačným směrem. Rýsovala se před nimi poslední chodba, poslední odbočka...

„Nemůže mě někdo vystřídat? Ta truhla je už vážně dost těžká,“ ozval se Irlen.

„Nebyl to náhodou tvůj nápad?“ odvětil zamračený Kapitán. „Vydrž, brzo tě vystřídáme.“ To nedobrovolného nosiče trochu uklidnilo.

„Ugrhch!“ zachrčel Invar a ztěžka se opřel o stěnu. Bhantu, jenž šel vpředu, se otočil. Kapitán s Irlenem nic pořádně neviděli, protože zůstali trochu pozadu.

„Děje se něco?“ zeptal se Irlen. V obličejí se mu zračila velká únava. Co se ještě může stát?

¹ Ve Čtyřech královstvích a jejich koloniích užívaná hmotnostní jednotka; 1 žok je zhruba 120 kg

Invar se zhroutil v křečích na zem právě ve chvíli, kdy k němu doběhl Bhantu. Převalil jej na záda a hleděl už jen do nepřírozeně namodralého obličejce.

„Jed...“

Směrem od Kapitána a Irlena se ozval nepříjemný zvuk - slizký svistot čepele hladce se nořící do nechráněného těla.

„A je to celé venku,“ prohlásil Kapitán hlasem, v němž se mísila úleva s posměchem. Irlen s proříznutým hrdlem se mu zhroutil k nohám. Jeho vrah ho svižně překročil a zamířil přímo k Bhantuovi. Elf mlčky vytasil dlouhý meč. Jeho bouřící mysl a nenávist křičely potichu a sálaly skrze jeho oči.

„Chceš něco vysvětlit nebo je ti všechno jasné?“ Kapitán teď stál jen pár kroků před ním v trochu strojeně ležérním postoji.

Bhantu mu plivnul pod nohy.

„Dobrá, tak to začněme.“

Kroužili kolem sebe, meče na dosah ruky. Kapitán udeřil první a začal tak rychlou a tvrdou výměnu názorů. Odtrhli se. Kapitán věděl, že není moc dobrý šermíř a Bhantu je obratný. A chytrý.

Znovu se do sebe pustili, ještě s větší vervou. Bylo to rychlé a unavující. Kapitán se brzy zadýchal. Nedařilo se mu elfa vyvést z míry, natož ho strefit.

Chce to lest! Prudce na Bhantua zaútočil, ten uhnul a útok obratně vrátil. Kapitán předstíral, že zakopl a mírně zavrával.

Elf sedl na lep. Udělal krok navíc a provedl výpad na břicho.

Kapitán zaútočil jedovatým sekem přes elfova žebra a... ten se mu uhnul! Na oplátku sekl svého protivníka přes pravou ruku.

Kapitánovi vypadl meč na zem.

„Zatraceně!“ Rána na předloktí začala úporně krváčet. Do Khara! Jak hloupé! Skončit takhle...

Překvapením ale nebyl konec. Ozval se svistot a tupá rána, která překvapeného Bhantua srazila stranou na zem. Neméně překvapený Kapitán vzhlédl směrem k východu.

V chodbě stála žena. Podle hrdého postoje zřejmě celkem mladá, dle obličejce těžko říci. Ve vysokých jezdeckých botách a špinavých, notně záplatovaných kalhotách, doplněných tuhou zaprášenou kazajkou, působila spíš jako muž. Nepříliš dlouhé světlé vlasy měla pevně svázané do krátkého ohonu. V ruce držela kuši. Tara...

„To ti mám furt utírat zadek, kapitáne Vracivine?“

„Nečekal jsem tě tady,“ přiznal rozladěně zraněný Vracivin. Celým jménem Pjotr Vracivin. Došel až k mrtvému Irlenovi a z kaluže krve zvedl starobyrou truhlu.

„Tak jsme se vystřídali, chlapče...“

* * *

Bylo to jindy, dlouho před tím, a přesto na ten okamžik Pjotr Vracivin stále s podivnou nostalgií vzpomíná. Byla tehdy mladší, jiná než dnes, taková... nezkažená, měla sny, představy týkající se věcí běžných. Měla za sebou špatné zážitky, to ano, ale také odvahu a vůli se vším se vypořádat. Byla pro něj, už tehdy člověka hodného zatracení, spásnou duší a cestou zpět. Pomáhala mu zapomenout...

„Proč tě pojmenovali Tara?“ ptal se tehdy, když se z ní unaveně převalil a napadlo ho, že by si spolu mohli chvíli povídat. Aby nebylo ticho.

Měla oči ještě zastřené vzrušením a hluboce oddychovala. Nahá se k němu stulila. „Rodiče byli milí lidi, byli strašně vděční, víš. Chtěli pojmenovat svoje první dítě podle téhle země, protože si mysleli, že je to takové poděkování po letech útrap. Předchozí děti jim

umřely, jedno na nějakou nemoc, další udupal splašený kůň, třetí se narodilo mrtvé. A pak konečně já.“ Chtěla ho obejmout.

„Jsi rád, vid’?“

„Jasně,“ odpověděl, poněvadž ho nic lepšího nenapadlo. O tom, že má dvě děti s cizí ženou, kterou navštěvuje dvakrát do roka, jí nic neřekl. Že se živí jako zloděj, pirát a vrah jí také neprozradil. Byl prohnitý parchant, když se nad tím teď tak zamýšlel. Mladý a hloupý parchant.

A Taru stáhl s sebou.

* * *

„Opakuji, že všechny věci zde nalezené jsou výhradním majetkem Univerzity magie!“

Irlenovi, který se po rodičích rád nazýval přídomkem z Bůrkova, tahle slova profesorky Radjany Struhavské rezonovala v hlavě celou dobu od počátku deštna², od toho pro něj osudného dne, kdy se z univerzitního výzkumu albirejského podzemí vrátil obtížen dvěma věcmi. Jednak ukradeným cárem pergamenu, který pronesl až na svou kolej, a jednak tíživým pocitem viny, který tenhle čin provázel.

Seděl toho večera na prosté židli u rozklíženého stolku a tupě zíral na rozvinutý cár pergamenu pokrytý arvedanským písmem. Zasychal na něm lak, který naň nanesl po předchozím ošetření starožitnickou chemikálií, zabraňující dalšímu sesychání a rozkladu. Potud si s onou věcí věděl rady, na tyto operace měl jako student Univerzity magie a spolupracovník albirejských Pátračů znalosti a prostředky. Jinak to byl nezkušený mladík s nedostatkem odvahy a vůle. A tak si se svým malým zločinem nevěděl rady. Úvahy nad jeho dalším osudem rušil jen pronikavý pach zasychajícího laku, posilovaný hnilobným smradem, jenž vycházel z Irlenova pracovního oblečení, těžkých kalhot a tuhého dlouhého pláště. Dosud si je po návratu z hlubin albirejské kanalizace nesundal, přestože nesly nepřijemné stopy jeho zápasu s tisíciletým bahnem a zatuchlými hlubinami.

Znovu četl věky zešedlý text a v hlavě se mu rodila skupina navzájem si protirečících představ. V jedné se vidí jako kající pachatel, kterak se omlouvá profesorce Struhavské a vrací jí ukradený artefakt. Ve druhé vítězoslavně třímá Athorský smaragd dávno mrtvého Aurionova kněze Gidewina, šperk nadaný kdovíjakou kouzelnou mocí. Na tom však pramálo sejde. Je to jen cesta k majetku. Majetku, který jeho zchudlá zemanská rodina nikdy neměla nazbyt. A on by se pak vrátil domů a začal by znova. Bez posměchu, bez námahy, jako obdivovaný hrdina. Jak tak o tom přemýšlel, pomalu docházel ke konečnému rozhodnutí.

Slova na pergamenu, majetku Gidewinova příbuzného, jenž pravděpodobně jako mnoho dalších zahynul při zániku arvedanského města po útoku Kharových vojsk, zněla jasně. Athorský smaragd, dar Aurionův, spočívá v hrobce ctnostného a moudrého Gidewina, jež se nachází pod skaliskem několik mil jižně od řeky... a tak dále. Je možné to najít. Po nějaké době studia pramenů určitě. Irlen z Bůrkova, jindy nejistý, byl konečně sám se sebou spokojený.

* * *

Jeli směrem na Miram. Do Albirea to bylo daleko a Pjotr se cítil příliš zesláblý. Ačkoli ránu na předloktí pevně zavázal, nechtěla přestat krváčet a to nebylo normální. Slunce vcelku příjemně hrálo a vítr svištěl kolem uší.

„Zatracenej elf!“ ucedil Vracivin skrze zaťaté zuby. „Musel mít na čepeli jed...“

² Dešten odpovídá ve Čtyřech královstvích prosinci, na Taře jde však vlivem její polohy na jižní polokouli glóbu o letní období

Uzdu udržel jen levou rukou, pravou přidržoval truhlu s tajemným obsahem, kterou vezl připoutanou k sedlu před sebou. Jeho široké námořnické kalhoty už stačily pořádně nasáknout krví.

„Kdybych se tě chtěla zbavit, taky bych použila jed,“ prohodila za jízdy Tara s posměšným výrazem. „A pojistila bych si to pojistila ještě šipkou do zad.“

„Oceňuju tvoji upřímnost, krásko,“ odpověděl Vracivin. Poznámka dotýkající se Tařiny krásy poznamenané katovým bičem, jehož se jí kdysi dostalo před očima všech korských spoluobčanů, ji zasáhla nemile hluboko.

„Parchante!“ Z očí jí sršely blesky. „Byla sem hloupá husa, že sem ti věřila! Všechny ty řeči, ty sladký poznámky! Nic nebyla pravda! Myslíš, že sem za tebou přijela, abys měl nějaký potěšení před spaním? Že doufám, že to zas bude jako dřív? Pche!“

„Proč teda?“

Tara, svého času jedno z nejhezčích stvoření korských podniků, jež nabízely přehršle druhů pohostinství, stáhla tvář do nenávidného úšklebku.

„Supi nevěří, že se s tou věcí dostaneš bezpečně až k vodopádům sám.“

„Takže přece jenom pomoc bližnímu svému.“

Užíval si to popichování. Jako za starých časů. Chybělo mu to, to si musel přiznat. Klidně ať ho nenávidí, to mu bylo jedno. Hlavně, že jela na koni vedle něj a křičela na něho. A slunce začalo nepříjemně pálit.

Na rovné pláni, pokryté vysokou trávou a občasným pichlavým keřem nebo uzlovitým stromem, před sebou už delší dobu viděli krátkou tmavou linii, stín ležící uprostřed uhrančivě monotónní krajiny. Miram. Přibližoval se pomalu, hrozně pomalu. Každou chvíli měl člověk pocit, že se přibližuje, aby si následně uvědomil, že se nepohnul ani o píď. Přesto se pomaličku zvětšoval.

Kapitán Vracivin přestával být sdílný a soustředil se víc a víc na samotnou jízdu, která se stávala náhle namáhavější a namáhavější. Uzda mu v levé dlani klouzala horkým potem a splepenou krví, jež byla náhle úplně všude, v klíně, na truhlici, stékala po koňských plecích, třísnila mu zpocenou halenu i pevnou koženou vestu. Celý svět se stáhl do malého prostoru, vyplněného dusotem koňských kopyt, čpícího potu a krve, ubíjejícího slunečního žáru a vlastního tepu. Pláň se před ním podivně vlnila a původně pevné miramské hradby se začaly třást a hroutit...

* * *

„A povidam vam, že ten bazilišek vubec nevedel, ktera bija! Dyž sem mu skočil na chrb, jen se tak mrskal sematam a loupal vočiskama kol seba a tři z nas to mohli zabalit, bo byli úplně na šutr! Hahahaha, polk!“ dávil se veliký rusovlasý chlapík ječným pivem, až se za břicho popadal. Vlasy barvy ohně měl spletené do dvou silných copů, jež při jeho hurónském smíchu poskakovaly na ramenou. Pod hustými kníry splepenými pivem probleskovaly silné zuby, z nichž dobrá polovina chyběla a jeden byl zlomený vejpůl.

„No ne...“ visel mu na rtech Irlen z Bůrkova.

„Hm,“ pronesl temně elf sedící naproti. V lehké světle hnědé kazajce vypadal celkem nenápadně, špičaté uši ukryté pod delšími tmavými vlasy ho nijak neprozrazovaly. Je zbytečné na sebe mezi lidmi upozorňovat. Z tváře mu toto poznání čišelo dokonale.

„Vrchní! Tady sušíme!“ zakřičel trochu buransky poslední chlapík u stolu. Vypadal jako námořník, nebo toto řemeslo jistě někdy vykonával, a nebylo těžké rozpoznat v jeho řeči plavenský přízvuk. Měl krátce stríženě tmavé vlasy a pěstěnou bradku, zjevně se zvláštní oblibou opečovávanou.

Konečně se ke stolu dostal i hostinský a rychle na jeho desku vysázel přetékaající korbele. „Mám i další hosty, tak si dejte pohov,“ procedil skrze zažloutlý chrup a zmizel do další části nálevny.

Opravdu, v albirejské nálevně U námořníka bylo plno. Museli na sebe křičet, aby se přes všechny ten hluk vůbec slyšeli. A nikdo neslyšel je. Přesně tak to Irlen chtěl. Ne, že by tuhle hospodu poslední cenové skupiny jindy navštěvoval. Její pověst však mluvila sama za sebe. A on si úzkostně uvědomoval, že sem až zoufale nezapadá. Což se ovšem nedalo říct o jeho hostech, budoucích partnerech.

Storab Invar Půlzub, chvástavý rusovlasý bijec, jenž bojoval v pomocné okmirejské jednotce po boku almindorských vojsk proti Svobodným městům, poté armádu opustil a živil se loupežnickým způsobem života. Někdy se tomu říká rovněž život dobrodruha, vzpomněl si Irlen na slova svého otce. Posledních několik měsíců byl Invar námořníkem.

Přivedl ho muž, jenž si říká Kapitán. Plavenský námořník, nejspíš pirát, kdo ví. Jako chytrý a spolehlivý muž mu byl doporučen jedním hospodským z Malé čtvrti.

Říkal doslova: „Vím o muži, co ti může být užitečný, pokud potřebuješ někoho schopného pro odvážný podnik.“

Nevěděl, co si o něm má myslet. Mluvil rozumně, uměl se chovat jak mezi urozenými, tak mezi chátrou. Muselo to vést v jeho charismatu. Irlen si nemohl pomoci, ale ten chlapík mu prostě byl sympatický.

To elf tady působil cize, možná ještě víc než Irlen. Přesto k němu mladý student choval největší důvěru. Věděl, co se o elfech povídá mezi lidmi. Že unášejí malé děti, že obcují s bosorkami a podobně. Irlen ale samozřejmě nebyl žádný hlupák. Vždyť studoval na věhlasné škole! A potřeboval dobrého stopaře, jímž Bhanu z Červeného lesa byl.

„Eště sem to nepoveděl celý!“ vyhrkl Invar Půlzub poté, co do sebe vyklopil velkou část obsahu korbele. „Jak se ta sviňa pode ňa cukala, tak sem ji prásknul přes palici a cela klekla na drn, jak to schytala.“

Kapitán se rozchechtal. „Invare, slyšel sem to předtím asi trochu upravený. V tý druhý verzi to prej bylo přesně naopak. Bazilišek stál nad tebou a ty ses prej posranej plazil pryč.“ Ti kolem, co naslouchali, na moment úplně ztichli. Invar zmateně zakoulel krví podlitýma očima.

Kapitán to dokončil. „Jenže to prej nebyl bazilišek, ale stepní buvol, kamaráde,“ plácal se Kapitán do kolen. Malý hlouček příležitostných pochlebovačů nebo posměváčků, to podle potřeby, propukl v hlasitý chechtot. Irlen se raději zdržel jakékoli nepřiměřené reakce, necítil se nijak ve své kůži. Elf rovněž mlčel.

Invar se zprudka napřímil a jedním úderem svého kladiva rozdrtil stůl na třísky. Hrnky s pivem se k zemi porouchely taktéž. Jediný Kapitán uchránil nápoj včasným zachycením korbele. Storab by očima mohl blesky metat. „Někdo tentok snad tydle verzi věří, či co?!“ rozkřikl se po hospodě. „Bych ho moc rad přesvědčil, že by si to něl rychle rozmyslet!“ Chlapi kolem ztichli a i ti vzdálenější se zvědavě ohlíželi, co že se to tu děje za randál. Ne, že by to zde bylo něco zvláštního.

„To byl vtíp, kamaráde,“ smál se Kapitán. „Tak trochu zkouška charakteru. Sedej a pij, tady mladej nám poví něco o tý záležitosti.“ S těmi slovy mu podal vlastní pivo, které Invar beze slova přijal a v mžiku vyprázdnil.

Irlen si náhle uvědomil, že pozornost jeho tří společníků se momentálně soustřeďuje přímo na něj. Hospodského poskok mezitím rychle odnesl dřevěné trosky, jež ještě před momentem bývaly stolem, a postrčil jim nový, dosud nepřilíš potřísněný levným přístavním rumem.

„Takže,“ začal Irlen a s hrůzou si uvědomil, že úplně stejně obvykle začíná i vlastní referáty na univerzitě. „Situ ehm, situace je taková, že bych potřeboval malou pomoc

několika schopných lidí - tedy, nemusí to být nutně lidé, že – no, prostě takových, kteří nemají strach vydělat si nějaké peníze, tak.“

Invar se nahlas rozesmál a začal si prsty laškovně kroutit knír. „Jasne, odvážny lidi, cheche.“

* * *

Probouzel se z močálovitého bezvědomí, které se ho stále snažilo znovu vtáhnout do své lepkavé náruče. Každou chvíli se opět propadal do hlubin spánku a zachycoval jenom obrazy skutečnosti, již bylo nemožné odlišit od blouznivého snu. Vše, co během té doby viděl, bylo zčásti dílem očí, zčásti pocházelo z jeho vlastní hlavy a kdo ví, odkud ještě.

Viděl, nebo si snil, Taru, kousek nad ním, ronící velké hořké slzy. Pozvedala velký zubatý nůž, připravený ho proklát. Viděl kocábku bojující s vlnami nepředstavitelných rozměrů. Uvědomil si smrt, která přicházela z jeho vlastních rukou. Němý křik lidí, dětí i starců. Něco z toho všeho bylo podivně povědomé.

A pak prudké, oslepující světlo. Cítil své oči, usilovně se soustředil na jejich otevření, jako by to byla jediná důležitá věc na světě.

Uviděl ženu, dřív snad krásnou, teď unavenou a strhanou. Držela v ruce velký nůž obrácený špičkou proti jeho srdci. Téměř cítil ostří a napadlo ho, že by snad bylo příjemné cítit to chladné železo uvnitř sebe, jak zlehka klouže hloub a hloub...

„Dobré ráno. Nebo je už pozdě?“ zeptal se potichu chraptivým hlasem.

Trhlo to s ní. Zdála se jeho probuzením nadmíru překvapená. Připravenou čepel stáhla k sobě.

„Chtěla jsem tě zabít.“ Znělo to jako přiznání malé holčičky ke krádeži cukrkandlu. Jen ty jízvy ten dojem trochu shazovaly.

„To je úplně v pořádku.“ Snažil na lůžku trochu vzepřít. „Od někoho jiného by mě to snad naštvalo, ty na to máš právo...“

„Nechápeš to!“ vykřikla. V Tařiných očích zaplály plamínky vzdoru. Pomyslel si, že právě takhle jí to sluší nejvíc. „To přikázali Supi. Už ti nevěří. Sám sis nakrad až moc a jejich podíly se jim zdají malé. Moc toho víš, takoví lidi jsou pro ně nebezpečný. Bojí se, že je zradíš, když k tomu najdeš příležitost.“

„Už se stalo, moje milá. Několikrát. Divím se, že na to přišli až teď. A že poslali zrovna tebe, to je od nich skutečně zvrácený. Nádherně zvrácený... Sám bych si to nevymyslel líp.“

„A když tě zabiju teď? Nemůžeš se bránit, jsi zesláblý...“

„Nic se nezmění. Větry pořád povanou od moře, slunce večer zajde a lidi se budou dál navzájem zabíjet.“

Odtáhla se a zamířila k oknu. Dřevěné okenice byly otevřené dokořán a dovnitř proudil čerstvý, i když stále dost teplý vzduch. Hleděla ven a dlouho si prohlížela dálavy na obzoru.

„Co se se mnou stalo? A kde vlastně jsme?“ chtěl vědět Pjotr, když už ticho trvalo na jeho vkus příliš dlouho.

„Jsme v Miramu, v jednom zájezdním hostinci. Musíme brzo vypadnout, zakrvácený chlap budí pozornost. Felčar odešel včera večer. Tvrdil, že to byl jed, něco, co ředí krev nebo co. Byl docela zvědavý, ale budit pozornost jeho zabitím zrovna nepotřebujem“ pronesla unaveně.

„Cendrin nebo něco podobného, v Červeném lese toho určitě roste dost. Ztracenej elf...“ Pokusil se odkrýt obvazy a podívat na ránu.

„Nech to být! Nacpal tě nějakýma odvarama, pil jsi jako ožralej skřet. Do rány ti vetřel mast z měsíčku, nechraště a snad ještě pihovatky. Nějak tak to říkal.“

„Hmm,“ odvětil lakonicky a zanechal průzkumu ran. „To tě něco muselo stát. Neznám moc dobročinných ošetřovatelů, který o svých pacientech dokážou mlčet.“

„Zaplatíš mi to, neboj se.“ Přistoupila k posteli se založenýma rukama a nakopla truhlici ležící dosud mimo Pjotrův zrak. „Co to je zač?“

„Ach jo.“ Vracivín klesl zpátky na lůžko. „Skoro bych na tu záležitost pro ty tvoje oči zapomněl.“

„Bez keců!“ vybuchla. „Jen to pěkně celý vyklop. A podrobnosti prosím nevynechej.“

Bývalý námořník si povzdychl. Odporovat Taře v této situaci bylo zbytečné. Znal ji dost dobře na to, aby věděl, že když ta ženská skutečně chce, dosáhne čehokoli. Je jen trochu netrpělivá. A nezabila ho, i když mohla a podle příkazu dokonce měla. Toho měl v úmyslu se držet.

„Je to moje záchrana, Taro. Jedna zatraceně stará a zatraceně cenná věc.“

Obrátila se k němu s pátravě pozdviženým obočím. „Viděl jsi to?“

„Ne,“ přiznal s rozpaky. „Ta truhla nejde otevřít. Nějaký mechanismus nebo co, nechtěli jsme to rozmlátit kvůli věcem uvnitř. Nebyl čas...“ vysvětloval a uvědomoval si, že ho opět obklopuje únava. Najednou mu opět činilo nesmírné úsilí udržet oči otevřené.

„Nebyl čas...“ Nebyl si jistý, zda to byl hlas jeho samotného nebo někoho jiného.

* * *

Jeho mysl najednou bloudila po široké travnaté rovině vzdouvané nepravidelnými poryvy větru. Vysoké stvoly ostřice se vlnily ladným tanečním pohybem barových nevěstek a hvězdy na šedivé obloze navzdory přítomnosti bledého slunce zářily jako skřítčí lampiony puštěné po vodě. Země dýchala, mocně a zhluboka. Krajem obcházelo ticho, velký potrhaný stín zmítaný hrou světla a tmy.

Zaslechl tep. Pravidelný dusot, jenž pomalu sílil, nezřetelně a ztěžka. Na obzoru se vynořila trojice tmavých siluet. Tři jezdcí. Jejich rozostřené kontury klouzaly vysokou travou a splyvaly s pozadím, odlepovaly se od něj a každým okamžikem se trhaně sunuly kupředu. Doprovázely je pouze rytmické úderky kopyt do vyprahlé půdy. Jako na podivné cirkusové kavalkádě. Žádné tváře, žádné detaily, jen tušení pravé podoby.

* * *

Probral se, podle teplejšího odstínu světla mohlo být k večeru, a bylo mu mnohem lépe. Posadil se na lůžko a kolem nosu mu zakroužila příjemná vůně. Na stolku vedle postele ležel plochý dřevěný talíř s chlebem a studeným kouskem pečinky.

„Klidně to sněz všechno, já už nebudu,“ ozvalo se z kouta. Tara seděla na zemi, truhlici před sebou a kolem spoustu různého drobného nářadí. Něco kutila, mžourala nad zámekem, v obou rukách tenké jehličky, špičku jazyka prosvítající mezi soustředěně sevřenými rty. Pak sprostě zaklela a se vším mrštila na zem.

„U Khara! Je to jako čekání na posily z Tarosu³,“ ulevila si znovu. Bezmocně se sesunula na truhlu.

„Zjistila jsi něco?“ zeptal se Pjotr poté, co si přesunul talíř s jídlem do klína. Obratně se chopil pečene a s blaženým výrazem se do ní zakousnul.

„Ten mechanismus neznám.“

Nejspíš nad tím seděla celou dobu, co si bývalý námořník dával dvacet.

„Vypadá to na tři různé zámky, který je potřeba ve správném pořadí spustit, každé jiným klíčem samozřejmě. Jednak na to nemám dost rukou, a stejně by to pak nemuselo fungovat. Hele, na rovinu ti říkám, že na tyhle arvedanský hračky prostě nemáme dost zkušeností.“

³ Oblíbené rčení ve Východní dálavě, které vyjadřuje čekání na něco nespílitelného, v přeneseném významu pak pro marnou snahu. Vzniklo na základě událostí během pádu Svobodných měst v roce 850 k.l.

„Hmmm...“ Kapitán Vracivin zamyšleně přežvykoval. Zajedl chlebem a pátravě se rozhlédl kolem.

„Voda je ve džbánu u dveří,“ všimla si jeho výrazu Tara.

„Dojdu si tam sám.“ S heknutím se postavil a přesto, že se cítil zesláblý, ohodnotil svůj stav jako ucházející. S jídlem a pitím se usadil u malého stolečku pod oknem a vyhlížel ven. Bylo mu příjemně. Usmíval se.

„Nevím, co ti tady přijde tak zábavného,“ reagovala lupička. „Nemáš nic, jen truhlu, kterou nemůžeš otevřít a se kterou daleko neutečeš, aniž bys vzbudil podezření.“

Pjotr Vracivin dojedl a odsunul talíř dál od sebe, aby se mohl líně opřít o stůl. „Moje milá, zapomínáš na něco důležitýho,“ usmál se uličnický.

Tázavě zvedla obočí a zašklebila se, což nehezky rozehrálo několik jizev na jejím levém líci.

„Jo?“

„Na tuhle hlavičku,“ zatukal si významně na čelo. „Kde by podle tebe měly vězet informace o těchhle zařízeních? Kdo by o tom měl něco vědět?“

„Jak to mám podle tebe tušit?!“ rozkřikla se na něj Tara. „Ptáš se mě na něco, o čem nemám nejmenší tušení!“

„Vážně ne?“

Pjotr si nervózně promnul ruce, zvedl se a přistoupil ke své vestě přehozené přes okraj postele. Začal něco hledat po jejích kapsách. Našel malý kožený balíček pevně sešněrovaný provázkem a vrátil se ke stolu. Zatáhl za provázek a balíček povolil. Na kožené podložce se skvěla malá hromádka modrobílého prášku.

Tara vypadala poněkud překvapeně. „Ty ještě bereš měsíčník?“

„Jo. Nemáš náhodou slámku?“

„Ne.“

„No,“ pokrčil rameny. „Tak to budu muset udělat po starším způsobu.“ Vytáhl dýku a jejím ostřím od modrobílé hromádky pečlivě oddělil menší díl. Ten potom ještě rozdělil na dvě stejné poloviny. Sehnul se a přiložil jednu nosní díрку k první hromádce. Prudce nasál. To samé, jen s výměnou nosní dířky, učinil i s druhou hromádkou. Zaslzely mu oči a zhluboka se nadechl.

Jeho společnice vypadala nasupeně.

„Že já kráva se s tebou dřela. Mohla jsem tě nechat shnít v tý díře a sama odnýt tu truhlu Supům. Tam by si s tím už poradili a já bych dostala spravedlivej podíl.“

„To je taky správná odpověď na moji otázku, drahá,“ opáčil Pjotr.

„Co?“

„Supi, ti naši vykradači hrobek se určitě s něčím podobným už setkali.“

„Zabijou tě v první chvíli, kdy se tam objevíš.“

„Ale tebe ne,“ pousmál se.

Zdála se čím dál rozčarovanejší.

„Co to rozehráváš? Chceš ze mně udělat zrádce? Abych zradila pro toho, koho jsem dostala za úkol zabít?“

Zvednul se od stolu. Začínal se cítit mnohem lépe. Měsíční prach ho vždycky postavil na nohy hrozně rychle, otevřel mu oči, vypláchl hlavu a probudil i leccos jiného.

„Moje milá, je to jen možnost. A uznej, že by možná stála za zkoušku. Nechci ale riskovat tvůj krk,“ smířlivě, leč upřeně jí hleděl do modrých očí. „Záleží mi na tobě. Na nikom mi v životě nikdy nezáleželo. Jen na tobě.“

Tara couvla a v očích se jí přehnal zmatený stín.

„A co tvoje žena?“

„Je to matka dětí, o kterých tvrdí, že jsou moje. To je všechno.“

Pohládl jí po tváři a cítil, že se celá chvěje. Jako malá holka. Jako kdysi.

Ucouvla a nečekaně mu vpálila políček. „Co si to dovoluješ, parchante?!“ Hořela hněvem. „Di ho háje! Už jsi toho zničil dost!“

Slunce už klesalo za obzor a zahořelo jí v očích, ve vlasech, na hrdle, na skráních.

„Klidně pokračuj,“ hlesl. Cítil její zmatek, začínal ji zase poznávat a činilo mu to neklidnou radost.

Zmateně uhnula pohledem a upřela jej ven, na zarudlé pláně obkličující hradby Miramu. Téměř šeptala. „Nedokázala bych tě zabít. Chtěla bych, ale nejde to. Je to jako hřebík, který si kdysi zarazil do méj hlavy a kterýho se do smrti nezbavím.“

Nastala chvíle ticha.

„Víš, že jsem tě kdysi zachránil? A pak zničil. Ale co na tom, aspoň mi tak nic nedlužíš.“

„Vím to,“ odvětila pomalu. „A nenávidím tě za to. A nejspíš i miluju... Je to zvrácený.“

„Neznám nic přirozenějšího...“

* * *

Té noci se kapitánu Vracivinovi opět proháněli hlavou tři jezdci. Už nebyli rozmazaní, tentokrát viděl jednotlivé detaily tak jasně, že kdyby je poskládal dohromady, získal by dokonalou podobu obrazu. Ten ale zůstal jen v zamíchané skládance. Nepoznal tak, kam který okamžik patří, kde je jeho místo ve výsledné mozaice. Vše bylo zlomkovité, bez souvislosti.

Viděl pěnící nozdry koně černého jako noc. Viděl jeho krátké jemné chloupky chvějící se ve větru. Slyšel jeho prudký dech.

Viděl zamračené oči jezdce, částečně kryté koženou přílbou s jednoduchým nánosníkem. Viděl, že jsou tmavé, že z obočí vyčuhují jen krátké husté výběžky. Že jeho kůže je snědá jako pokožka někoho, kdo tráví většinu dne na slunci.

Viděl kopyta tepající půdu, rozrážející pletence trávy zežloutlé horkým tarským létem. Všiml si, že jsou obutá pevnými podkovami. Rozeznal jednotlivé drobné rýhy na jejich rohovině. Cítil jejich dusot, zvuk vzdáleně připomínající údery srdce.

Viděl detail zbraně, meče uloženého v jednoduché dřevěné pochvě potažené hovézinou. Poznal rukojeť ohlazenou dlouholetým užíváním, hlavicí hruškovitého tvaru, prostá příčná ramena záštity a drobná kování řemení zdobená jednoduchými rytinami.

A pak viděl jediného jezdce, který jel z druhé strany. A ten měl Bhantuovu tvář, sinalou tvář mrtvolky nebo vážně nemocného. Tvář staženou hněvem.

* * *

„Bhantu?“ ozval se Irlen. Hlavou se mu honily obavy smíšené s očekáváním.

„Ano?“

„Můžu se na tebe v této věci spolehnout? Postaráš se o to?“

„Jistě, pane Irlene,“ přitakal věčně zachmuřený elf. Nikdy Irlenovi neřekl, co dělal zrovna na Univerzitě magie v Albireu a proč odešel mezi lidi. Přesto měl důvěru mnoha takových, kteří byli obecně považováni za důvěry hodné.

„Postarám se o oba až budou spát. Nikdy nezjistí, co je zabilo,“ dodal.

„Zítرا vyrážíme, připrav se...“

* * *

„Je normální, když řeknu, že ty nejhorší i nejlepší chvíle svého podělaného života jsem strávila s tebou? A přitom to byly ty samý okamžiky...“ pronesla Tara po velmi dlouhé době. Poté, co se toho rána už podruhé milovali. Na postel se oba sotva vešli, takže jim nezbylo, než se k sobě tisknout dál.

Slunce za oknem rychle stoupalo vzhůru a poslední zbytky ranní mlhy se krčily už jen v tmavých koutech při patě hradeb a mezi hroby na místním hřbitově.

„Já si to tak nevymyslel, děvče,“ povzdchl si Pjotr. Pak se však zazubil. „Ale zatraceně mě baví to takhle hrát.“

„S těmahle vtipama můžeš jít, víš kam...“ opáčila s ledovým ostnem v hlase a vymanila se z jeho sevření. Vylezla z postele a nehledě na svou nahotu přistoupila k otevřenému oknu. Byla od nich hloupost nechat ho přes noc otevřené, ale od jisté chvíle se jim hlavou honily úplně jiné myšlenky než vzpomínka na nebezpečí a pud sebezáchovy. Ty se začínaly vynořovat až teď.

Zatímco Pjotr byl plně upoután pozorováním jejího nahého těla (soudil, že roky a prožité zkušenosti k ní nebyly milosrdné), Tara přemítala.

„Napadla mě jedna věc,“ řekla nakonec, když zabouchla okenice a znemožnila tak případným zvědavcům pohled do jejich pokoje.

„Hmm?“ Vracivin se doposud ze svého detailního pozorování nedokázal vytrhnout. Uvědomil si, že Tara už skutečně připomíná spíš bojovnici, na úkor její bývalé krásy, kterou znal dřív. Ale to už je mnoho let...

„V Miramu je chrám Učence,“ pokračovala a začala se oblékat. „A jeho kněží by měli mít určitý znalosti těchhle arvedanských serepetiček. Je tady velká knihovna. Teda, ne, že bych v ní byla,“ uchechtla se a dlouhou halenou zakryla všechno to pěkné, na čem Pjotr celou dobu patřil očima.

„Co ty na to?“ Nasadila jízlivý výraz, protože si povšimla důvodu jeho nemluvnosti.

„Co chceš? Jít do knihovny, sednout si a přečíst všechny ty knížky? Umiš vůbec číst?“ odpověděl trochu podrážděně. Důvod jeho dobré nálady totiž zmizel.

„Jistěže ne! Slyšela jsem ale...“ Začala se oblékat o poznání rychleji. „...že z chrámu vysílají mladý kněze nebo laiky, teď nevím, jak se menujou, do dalších klášterů nebo škol. Prostě bysme mohli nějakýho takovýho kněze někde chytnout a donutit, aby nám prozradil, jak se ta věc otvírá.“

Pjotr se netvářil moc přesvědčeně. „Myslíš, že tyhle Siomenovi kněží se učeň jak otevírat starý arvedanský truhly?“ zeptal se posměšně. „To asi nebude to vědění, co chtěj předat lidem na cestách...“

„Máš snad lepší nápad?!“ Oblékla si kazajku a zapínala její knoflíky.

„Jo, půjdu se dolů najíst,“ prohlásil a začal se rovněž strojit. „Budeme muset co nejrychlejc vypadnout. Mám blbý tušení.“

Zauzlovala si vlasy do krátkého culíku. „Tušení kapitána Vracivina ze ztroskotaný bárky Narjaša... Skvělý!“

„Hele!“ ohradil se. „Moje vina to rozhodně nebyla. A nech na pokoji námořnický předtuchy! Už nám oběma několikrát zachránily kejhák!“

Tara nebyla z těch, co se dají snadno odbýt.

„Měli bysme tu truhlici prostě rozmlátit...“

„Opovaž se!“ zahrozil prstem, když si oblékl to nejnutejnější. „Jdu dolů, chceš něco?“

„Jo! Ať už tě nevidim!“

Pak si však něco rychle rozmyslela. „A taky chleba a sýr a něco k pití...“

Pjotr si urychleně natáhl své široké námořnické kalhoty, přepásal je opaskem, navlékl si špinavou zažloutlou halenu a otevřel dveře vedoucí do úzké chodby, která po několika sázích⁴ končila schody do nálevny. Uvědomil si, že personál hospody ho zatím zřejmě viděl pouze bezvědomého a snad i blouznícího. Nu co, bude veselo...

Už na schodech cítil, že přípravy k obědu jsou v plném proudu. Cítil vařené maso, ananas, brambory... Dostal chuť na pivo. Husté ječné pivo...

⁴ Ve Čtyřech královstvích a jejich koloniích užívaná délková jednotka; 1 sáh je zhruba 186 cm

„To je on, pánové!“ zaslechl zezdola. Tyhle slova znal a dobře věděl, že nevěstí nic dobrého. Měl s nimi během svého dobrodružného života bohaté zkušenosti. Dovolil si letmý nenápadný pohled mezi stoly, kde předpokládal ony příliš zvědavé návštěvníky.

Byli tři. Muži v lehkém jezdeckém úboru, vyzbrojení, zaprášení – zjevně po dlouhé cestě. Jeden z nich mu byl povědomý. Elf, ve své hnědé kazajce celkem nenápadný. Nemohl si ho prohlížet detailněji, obrátil se vzad a rozvážným tempem se vydal nazpět do pokoje. Doufal, že si ho nestačili všimnout, že se neobrátili podle hlasu mnohmluvného snaživce.

„Pane?! Tam nahoře!“

Zřejmě mu jeho malá lest nevyšla. Vtrhl do pokoje, rychle za sebou zabouchl dveře a hledal, čím by je uzamkl.

„Klíč!“ zavrčel na Taru.

„Copak? Nechutnalo ti?“

Jindy by snad její smysl pro humor ocenil. Ne tak dnes. Klíč zahlédl na malé policičce vedle dveří. Zamkl je a nechal ho v zámku.

„Ten stůl! Pomoz mi!“

Zvednuli dřevěný stolek a zapřeli ho o dveře.

„Co se děje, do háje?“

„Jdou po nás,“ oznámil prostě, zatímco se pásal mečem. Navlékl si svou koženou kazajku. „Musíme vypadnout a to co nejdřív!“ Mrknul směrem k oknu.

„Co s tímhle?“ ukázala na truhlici stojící okázala v rohu.

Zaváhal. Zatracenej krám! Na chodbě se ozvaly rychlé kroky. Někdo zabral za kliku, zřejmě chtěl dveře prudce otevřít. Přistavený stůl je zlehka vrznul o podlahu.

Rychle přemýšlel. Pak vyhrabal všechny deky, co jich na posteli a v přistavené truhlici našel. Ozvala se rána. Někdo do dveří zvenčí vrazil, až zapraštěly. V zapříceném stolku to slabě prasklo.

„Vylez oknem ven! Rychle!“

Nemusel jí pobízet dvakrát. Hodila si přes rameno svoji kuši a vyklonila se z okna. Vypadalo to na slabé tři sáhy. Přehoupla se přes prostý dřevěný parapet a lehce sklouzla až na zem.

Bývalý pirát sebral dvě deky a jednoduchým uzlem jimi převázal truhlici tak, aby byla mezi nimi alespoň trochu upevněna. Ze třetí deky vytvořil jakýsi provaz, jehož jeden konec na onen balíček přivázal.

Ozvala se další rána. Dveře zaduněly a od stolku se odlomily obě zapřené nohy. Přesto se jeho deska zřítíla na zem tak, že dveře ještě jednou zabarikádovala. Alespoň u jejich paty.

Příští ránu nevydrží, uvědomil si Pjotr.

I s truhlou se vyklonil z okna. Tara stála dole a čekala. Hodná holka, usmál se.

„Chytej, spouštím to dolů.“

Kývla na souhlas. Opatrně truhlu pustil z rukou a posunoval ji dolů popouštěním přivázané deky. Celý ten těžký náklad se komíhal ve vzduchu. Tara po něm natahovala ruce.

Další rána znamenala konec jak dveří, tak vytrvalého jídelního stolku. Dovnitř vpadla dvojice mužů doprovázená elfem. Pjotr na něj vytřeštil oči a deka s přivázanou truhlou mu při tom vyklouzla z prstů. Dole se ozvalo žuchnutí.

„Kapitáne!“ vykřikl elf ve dvěřích.

„Mějte se,“ rozloučil se s nimi pirát a vyskočil z okna. Náraz to rozhodně nebyl příjemný, protože výšku nemohl odhadnout. Co nejrychleji se pokusil zvednout a se syknutím si uvědomil bodavou bolest v pravém koleni.

„Zatracená práce! Starý kosti!“

„Jen si stěžuj, hulváte!“ zaslechl vedle sebe. Truhla ležela na zemi a od paty zdi se zvedala Tara, soustředěně si mnoucí čelo. „Nemohls to spustit normálně?“ Vypadalo to na pěknou bouli.

„Kde jsou koně?“ vyhrkl místo omluvy. Trhnutím vymanil truhlici z látkových pout.

„Z druhé strany hospody.“

„Budou tam dřív než my,“ uvědomil si nahlas. „U Kharovy zkurvený matky!“

Vzal truhlici do podpaží a zamířil přes ulici směrem, kde tušil městskou bránu. Nevnímal nic kolem, jen bolest v kolenu a zlost. Navíc na něj začaly neúprosně doléhat negativní účinky požití měsíčníku. Byl unavený, hlava mu třeštila... Neviděl lidi, běžný ruch malého města se všemi jeho obchůdky, dílnami, kolemjdoucími – mladými i staršími, ženami na nákupech, poslíčky, drožkáři, strážemi, pocestnými...

Tara ho rychle doběhla.

„Kam si myslíš, že jdeš? Chceš utýct? Jsi zase zraněnej!“

Lidé jim šli dobrovolně z cesty. Pouze dvojice pouliční strážce se k nim blížila z pravé strany.

„Pryč! Zdrhám! Musíme se jim ztratit!“

„S tímhle nikam neutečem! Rozumíš?“

„Nemůžu to ztratit! Je to příliš cenný, abych to tady nechal! Táhle se zatím schováme,“ ukázal do malé uličky před sebou. Dětilo je od ní ještě asi deset sáhů.

„Podívej,“ trhla s ním jeho společnice náhle.

Na ulici se před nimi jakoby zničehonic zjevili tři jezdci. Ošlehaní muži, podobou rozdílní, avšak na první pohled inklinující ke stejnému povolání. Naprosto zjevně. Ten vlevo byl zřejmě hevren - vystouplé lícní kosti, dlouhé havraní vlasy protkané ptačími pery spletené do čůpků, četné náušnice. V rukou držel napjatý krátký luk se založeným šípem naměřeným proti nim. Chlapík vpravo byl trochu menší, s hustým plnovousem, koženou přilbou a sekerou volně visící z levé ruky podél boku.. Muž uprostřed byl nejvyšší, s krátkými tmavými vlasy, podlouhlým snědým obličejem a vytetovanými soustřednými kruhy na pravé líci.

„Zabijáci!“ vyhrkla Tara vyděšeně.

„Jak o nás vědí, zatraceně...“

Trojice nevyhlížela nijak přátelsky, tudíž se lidé v okolí jakoby mávnutím kouzelného proutku uklidili z ulice do svých domovů. Dva strážníci, kteří se ještě před chvilkou chystali zasáhnout proti podezřelé dvojici, vlekoucí se s jakousi podivnou truhlicí, se rovněž potichu vytratili kamsi do bezpečí strážnice.

Ač nevypadali nějak zvlášť sdílně, rozhovor začali jezdci. Tedy onen vousáč napravo. „Vypadáte přesně jako ti, který hledáme,“ usmál se žoviálně pod vousy. „Supi vás zdraví, cheche.“

Pjotr truhlici postavil na zem, ale meč nechal v pochvě. Bylo by to zbytečné. Ten hevren by ho dostal dřív, než by tasil.

„Dobrej konec z toho nekouká, děvče. Na to jsme už moc odrostlý pohádkám...“

„To ši piš!“ zahuhlal tetovaný. Zřejmě měl nějaké potíže s mluvením.

„A to je jistě slečna Tara! Vidím, že svůj úkol jste nesplnila. Supi to předpokládali, takže najali nás,“ usmál se široce vousáč. „Pověsti o vaší bejvalý kráse v Koru ještě pořád kolujou. Jak vás tehdá hnali nahatou ulicema a házeli po vás slepičáky, checheche... Škoda toho katova biče, to vám řeknu.“

„Chcípni!“ cedila Tara skrze zuby.

„Ubezpečuju vás, že dneska to nebudu já, ale vy,“ odpověděl věcně. „Máme přivést tu truhlu a vaše hezký hlavinky k vodopádům. Tak se s voběma těma věcma rychle rozlučte.“

Obrátil se na hevrena. „Amigo?“

Odpověděl ale někdo jiný.

„Ti patří nám!“

Pjotr s Tarou se ohlédl.

Stáli tam tři muži s napjatými luky, ti, kteří na ně vpadli v hostinci. Promluvil elf.

„Jménem albirejské Univerzity nám tu truhlu vydáte!“

Tara se otočila k Pjotrovi. „Ten elf je mi nějaký povědomý. Neznáš ho?“ zašeptala.

„Jo, před pár dny jsi ho zabila.“

Vousáč na druhé straně zavrčel. „To nepůjde, pánové. Kliděte se nám z cesty nebo dojdete k újmě.“

„Vy si půjdte po svých!“ vykřikl Bhantu. Ten elf totiž vypadal úplně stejně, ať to byl ve skutečnosti kdokoliv.

„Tady se asi nedohodnem po dobrým, že ne?“ konstatoval mluvčí zabijáků.

Pjotr se podíval na Taru. „Radši se jim uhnem, co říkáš, děvče?“ V následující chvíli bylo úplně ticho, takže jim bylo skoro hloupé šouravě se plížít ke krajnici. Nikdo si jich v tu chvíli nevšiml. Truhla zůstala ležet uprostřed cesty.

Pak se ulicí rozlehl výkřik, splašený klapot okovaných kopyt po dlažbě, údery a nářek koní i lidí. Hevren byl z koně úderem dvojice šípů sražen již v prvním okamžiku. Jeho společníci ve chvíli následující již sekali do svých neočekávaných nepřátel. Jeden z nich podlehl hned prvnímu úderu. Po dlažbě se rozstříkl cákanec krve.

Pjotr stáhl Taru k přístěnku zelinářského krámků. Tady byli alespoň částečně skrytí. To si alespoň myslel. Ozvalo se zaryčení koně a praskot dřeva. Přes hlávky kedluben k nim žuchnul mrtvý vousáč. Než se stačili postavit na nohy, boj utichl. Opatrně vyhlédli.

Země před nimi byla pokryta mrtvými těly. Velký tetovaný chlap se ještě předsmrtně trásl, zatímco se všude kolem něj rozprostírala jeho vlastní střeva. Jeden z Bhantuových společníků třásl vyhrězlým bělavým mozkiem úzkou rýhu podél cesty odvádějící běžně pouze dešťovou vodu a splašky. Bhantu sám, živý a viditelně zdravý, se skláněl nad troskami něčeho, co dříve snad bývalo kovanou dřevěnou truhlicí. Elf k nim však rychle vzhlédl, jediným pohybem strhl ze zad luk a založil do něj šíp.

„Teď už není o co bojovat,“ promluvil. „Ale zlý skutek by se dle mého názoru neměl oplácet dobrem, ženo.“

Bez mrknutí oka vypustil šíp, který Taru přišpendlil k dřevěnému přístěnku. Skoro nehlesla.

Pjotr nebyl zvyklý v nebezpečí stát zcepeněle na místě a tupě hledět před sebe. To by se nebyl dožil na své loupežnické povolání tak vysokého věku. Vytasil meč a přeskočil bednu s kedlubnami. Neslyšel a neviděl... nic. Kromě Bhantua.

Elf odložil luk stranou a plynule obnažil vlastní meč. Znovu se setkali.

„Měl jsi být mrtvý,“ ozval se Pjotr.

Elf neřekl nic. Čekal.

Bývalý pirát prudce zaútočil. Byl si vědom svého bolavého kolene, ale nechtěl se šetřit. Nebylo už proč.

Bhantua předchozí boj jistě unavil, přesto byl ale pekelně rychlý. Pjotr už o ničem nepřemýšlel. Chladnou zuřivostí přebral iniciativu a sekal a sekal. Věděl, že dřív či později udělá chybu, které elf využije. Bylo mu to ale už jedno.

Sekal a sekal.

A Bhantu rány vykřival. Každý úder, jedno z jakého směru, zachycoval. Některé odrážel, jiným uhýbal. Nebylo ale cesty ho zasáhnout.

Zprvu drtivé údery, jimiž by mohl štípat dříví, postupně slábly a slábly. Elf se sice neusmíval, ale Pjotr cítil jeho tichou radost. Nebo si ji alespoň uměl představit.

Bhantu přešel do útoku. Věděl, že přišla jeho chvíle.

Už nevydržím, pomyslel si Pjotr. Je konec...

S výkřikem a z posledních sil se na elfa vrhnul celým tělem. Bhantuovi se na rtech přeci jenom mihnul letmý úsměv. Stačilo přeci jen přešlápnout, udělat krok stranou a pak zasáhnout citlivé místo. A to taky udělal...

Jenže někdy nestačí jenom chtít, někdy se do věci vloží i další skutečnosti... Štěstí... A smůla. Bhantu měl dnes spíše smůlu.

Úkrokem stranou totiž došlápne na kluzkou zmeť vnitřností pomalu umírajícího zabijáka a ztrácí rovnováhu. Pjotr je příliš zkušený, aby chyby svého soupeře nevyužil. Svůj pohyb dokončí horizontálním sekem přes břicho a zastaví se.

Sleduje, jak Bhantu padá, s úžasem v očích, s velkou rozšklebenou dírou v břiše. Pirát neváhá a svou práci dokončí bodnutím přímo na elfův krk. Tentokrát musí mít jistotu.

„Taro?“ hlesnul. Pustil meč a přiskočil k ní. Stále visela na šípů zabodnutém hluboko v dřevěné konstrukci chatrného přístavku. Tasil nůž a překrojil projektil v místě mezi dřevěným sloupem a jejím tělem. Svezla se mu k nohám.

Ještě žila, ale její pohled už byl zkalený. Takový už viděl mnohokrát. Smrt je blízko...

„Zatraceně, holka! Neumírej mi tady!“ Klekl k ní na zem a sevřel jí v náručí.

Vyplivla zpěněný chuchvalec krve. „Tys byl vždycky sobec...“

„A tys mi zas vždycky naletěla.“

„Jo. To jo...“ hlesla nezřetelně a chrlila další a další krvavé hleny.

Sevřelo se mu v hrdle a nemohl nic říct. Zabíjel lidi, ale jejich smrt nikdy nepozoroval. Smrt je... napadala ho spousta slov, ale nedokázal žádné vyslovit. Měl pocit, že ji cítí, jak se o něj otírá, jak vytrhává Tařinu duši, jak ji rve spolu se vším teplem z jejího těla.

„Myslím...“ zašeptala. „...že už... vidím Lamiusovu tvář, chlapče... určitě se směje...“

Poslední slůvka byla tak nezřetelná, že je téměř neslyšel.

A pak byla mrtvá.

Nějakou dobu poté bylo úplné ticho. Uvědomil si, že se ještě nikdy necítil tak sám, jako právě v tuto chvíli. Nechtěl plakat. Ale promluvit nemohl.

A pak se v něm ozval další hlas. Pud sebezáchovy. Když tady zůstane příliš dlouho, přijdou stráže. Vojáci, kteří ho zatknou a když na něj něco najdou, zhoupnou ho na šibenici. Za všechny skutky, které v životě provedl, by si to určitě zasloužil.

Nechal Taru ležet a šel si prohlédnout zbytky arvedanské truhlice. Podle všeho v ní byl jen prach a nezřetelné zlomky jakéhosi zrezivělého kovu. Špičkou meče se tím harampádím prohrabal. Žádný drahokam, žádný Athorský smaragd.

Pohledem vpravo i vlevo se přesvědčil, že ulice se opět začínala plnit lidmi. Nejdříve těmi zvědavci, co celou scénu pozorovali špehýrkami svých skryšů, pak se objevili i ti méně odvážní. Ulicí klusal houf vojáků v čele s velitelem, který v běhu vykřikoval nějaké rozkazy.

Pjotr Vracivin nečekal. Doběhl k černému hřebci, jehož pomalu chladnoucí majitel se momentálně válel na hromádce vlastních vnitřností. Kůň byl zjevně dobře vycvičený. Během souboje totiž neutekl, ale držel se opodál. Momentálně se usilovně zabýval hledáním nízké zaprášené trsy trávy prorůstající dlažbou silnice. Kapitán se na něj vyšvihl a popohnal ho po cestě směrem k městské bráně.

Hlavně pryč z Miramu. Tady už bývalému pirátovi pšenka nepokvete. Měl pocit, že se v něm něco utrhlo, něco mizí nenávratně pryč... Náhle zatoužil cítit slaný vzduch, zápach přístavu, slyšet zvuk napínaných plachet. To všechno v tom krátkém okamžiku, kdy tryskem opouštěl město. Teprve pak dovolil vraníkovi zpomalit.

Zastavil se ale až asi po půl hodině, když si byl jistý, že ho nepronásledují. Náhle nevěděl, kam zamířit. Nechtěl se držet vyšlapaných cest. Na okamžik se mu zdálo, že v nozdrách skutečně cítí vůni mořské soli. Na sever...

Něco ucítil v kapse a nemohl si vybavit, o co jde. Vytáhl z ní modrý kámen, jenž naštěstí nepoškodil nožem, když jej před několika dny vyrýpnul ze zad kamenného golema v té hrobce.

Že by...

Ta myšlenka byla příliš lákavá na to, aby to mohla být pravda...

Mohl by si koupit vlastní loď, kdyby to skutečně byl... Co na tom, že ten mladík tvrdil, že šlo o smaragd.